

Warszawa, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Poz. 335

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ROZWOJU¹⁾**

z dnia 19 lutego 2020 r.

**w sprawie włączenia kwalifikacji rynkowej „Organizowanie wycieczek górskich”
do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji**

Na podstawie art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 226) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia informacje o włączeniu kwalifikacji rynkowej „Organizowanie wycieczek górskich” do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji.

Minister Rozwoju: *J. Emilewicz*

¹⁾ Minister Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju (Dz. U. poz. 2261).

INFORMACJE O WŁĄCZENIU KWALIFIKACJI RYNKOWEJ „ORGANIZOWANIE WYCIECZEK GÓRSKICH” DO ZINTEGROWANEGO SYSTEMU KWALIFIKACJI

1. Nazwa kwalifikacji rynkowej

Organizowanie wycieczek górskich

2. Nazwa dokumentu potwierdzającego nadanie kwalifikacji rynkowej

Certyfikat

3. Okres ważności dokumentu potwierdzającego nadanie kwalifikacji rynkowej

Bezterminowo

4. Poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji przypisany do kwalifikacji rynkowej

4 poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji, 4 poziom Sektorowej Ramy Kwalifikacji w sektorze turystyka

5. Efekty uczenia się wymagane dla kwalifikacji rynkowej

Syntetyczna charakterystyka efektów uczenia się

Osoba posiadająca kwalifikację organizuje wycieczki z zastosowaniem zasad bezpiecznej turystyki górskiej, z uwzględnieniem sposobów zachowania się w sytuacjach awaryjnych oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Gromadzi i przetwarza informacje z zakresu ogólnej wiedzy o górach, topografii terenu, meteorologii, unikania zagrożeń w górach oraz zdrowego trybu życia i pierwszej pomocy. Dostosowuje program wycieczki do poziomu zaawansowania grupy docelowej, oblicza czas przejść, rozpoznaje punkty krytyczne i miejsca szczególnie niebezpieczne, korzysta z usług przewodników górskich. Dobiera wyposażenie niezbędne do realizacji wycieczki górskiej. Przyjmuje odpowiedzialność za bezpieczeństwo, w tym życie i zdrowie, uczestników wycieczki.

Zestaw 1. Upowszechnianie wiedzy o górach i bezpiecznej turystyce górskiej

Poszczególne efekty uczenia się	Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia
Omawia informacje związane z górami i charakteryzuje źródła informacji o górach	<ul style="list-style-type: none"> – charakteryzuje formacje terenowe łańcuchów górskich w Polsce i na świecie pod względem specjalności turystycznych; – wyjaśnia oznakowanie szlaków na terenach górskich oraz znaki informacyjne (np. o zagrożeniu lawinowym); – wymienia dyscypliny sportowe możliwe do uprawiania w górach; – charakteryzuje pasma oraz główne szczyty górskie w Polsce ze względu na ich atrakcyjność turystyczną oraz poziom przygotowania specjalistycznego i wyposażenia w sprzęt specjalistyczny;

	<ul style="list-style-type: none"> – omawia specyfikę czynników meteorologicznych w górach; – omawia górską bazę turystyczną (schroniska, wyciągi, urządzenia turystyczne); – charakteryzuje źródła wiedzy niezbędne przy planowaniu wycieczki górskiej, dostępne w formie papierowej (bibliografia, mapy, przewodniki, mapy graniowe, opisy przejść) i elektronicznej (mapy online, mobilne aplikacje turystyczne, źródła statystyczne, Internet, media społecznościowe, zdjęcia, blogi podróżnicze itp.), a także w formie bezpośrednich kontaktów ze specjalistami: ratownicy górscy, przewodnicy, instruktorzy.
Omawia przepisy prawa dotyczące organizacji turystyki górskiej	<ul style="list-style-type: none"> – omawia przepisy dotyczące organizacji turystyki na terenach górskich oraz bezpieczeństwa i odpowiedzialności prawnej osób sprawujących opiekę nad uczestnikami wycieczki, których należy przestrzegać przy organizowaniu wycieczek dla różnych grup odbiorców ze szczególnym uwzględnieniem dzieci i młodzieży; – wymienia rodzaje imprez turystycznych (np. pobytowe, objazdowe); – omawia ustawę o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.
Omawia znaczenie i zakres ochrony górskiej przyrody	<ul style="list-style-type: none"> – omawia przepisy prawa dotyczące ochrony przyrody, w szczególności regulaminy parków narodowych i krajobrazowych oraz rezerwatów przyrody; – uzasadnia konieczność ochrony górskiej przyrody oraz edukację ekologiczną.

Zestaw 2. Realizowanie wycieczki górskiej	
Poszczególne efekty uczenia się	Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia
Opracowuje plan wycieczki górskiej	<ul style="list-style-type: none"> – pozyskuje informacje na temat grupy docelowej; – planuje trasę w oparciu o mapę, przewodnik, opisy, porady ekspertów oraz instruktorów i przewodników górskich; – oblicza czas przejść, znajduje punkty krytyczne, określa nastromienie, miejsca szczególnie niebezpieczne, możliwe obejścia; – uwzględnia w planie przekazanie wiadomości o trasie wycieczki i przewidywanej godzinie powrotu np. w pensjonacie, schronisku, rodzinie; – dobiera rodzaje świadczeń dla wybranej grupy docelowej, np.: usług noclegowych, transportowych, gastronomicznych, pilotażu, przewodnictwa; – opracowuje zasady łączności i kontaktu z uczestnikami – wymiana numerów telefonów, obowiązkowa znajomość numerów alarmowych; – omawia wyposażenie (obuwie, ubiór, plecak, apteczka pierwszej pomocy, aluminiowa folia termiczna, latarka, telefon, mapa, kompas, woda, racje żywnościowe itp.) i sprzęt specjalistyczny (np. czekan, raki, liny) niezbędne do uczestnictwa w wycieczce górskiej; – przygotowuje regulamin wycieczki.
Przygotowuje i realizuje budżet	<ul style="list-style-type: none"> – opracowuje preliminarz kosztów wycieczki; – rozlicza koszty świadczeń; – rozlicza realizację wycieczki.
Sprawdza warunki do uprawiania turystyki górskiej	<ul style="list-style-type: none"> – uzasadnia konieczność i omawia sposoby aktualizowania informacji o warunkach do uprawiania turystyki górskiej; – sprawdza dostępność tras; – interpretuje informacje o możliwych zagrożeniach, np. komunikat lawinowy; – wyjaśnia zasady korzystania z informacji o ostrzeżeniach pogodowych RSO.

Przewiduje alternatywne rozwiązania przydatne w czasie prowadzenia wycieczki	<ul style="list-style-type: none"> – przygotowuje bezpieczne drogi zejścia, np. w przypadku załamania pogody; – opisuje sposoby zachowania w sytuacjach awaryjnych i nieprzewidzianych (np. burza, zamieć śnieżna, opad gradu, mgła, nagłe ochłodzenie, oblodzenie szlaku turystycznego); – omawia metody aranżacji przygodnego schronienia/zabezpieczenia przed utratą ciepła w trakcie oczekiwania na pomoc; – wskazuje elementy otoczenia przyrodniczego przydatne w sytuacji awaryjnej.
Objasnia, jak korzystać z usług przewodników górskich	<ul style="list-style-type: none"> – omawia obowiązujące przepisy prawa dotyczące przewodników górskich; – opisuje zasady doboru przewodnika właściwego dla danego pasma górskiego.
Wykorzystuje elementy nawigacji w terenie górskim	<ul style="list-style-type: none"> – omawia i wykorzystuje sposoby nawigacji przy użyciu mapy, kompasu, wysokościomierza; – charakteryzuje nawigację GPS, np. z aplikacji mobilnej w smartfonie lub w urządzeniu GPS; – omawia sposoby orientowania mapy i rozpoznawania dostępnych punktów topograficznych.
Zapewnia możliwość uczestnictwa w wycieczce osób z niepełnosprawnościami	<ul style="list-style-type: none"> – dobiera warunki lokalowe do potrzeb osoby z niepełnosprawnościami; – omawia zasady doboru sprzętu oraz zaangażowania dodatkowych opiekunów dla osób z niepełnosprawnościami (ruchowymi, narządów wzroku i słuchu, intelektualnymi); – omawia przykłady sytuacji, w których należy zgłosić ewentualną potrzebę dodatkowej pomocy, np. ze strony służb ratowniczych.

Zestaw 3. Promowanie zdrowego trybu życia i edukacja w zakresie pierwszej pomocy	
Poszczególne efekty uczenia się	Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia
Promuje zdrowy tryb życia związany z uprawianiem turystyki górskiej	<ul style="list-style-type: none"> – omawia zalety zdrowego stylu życia oraz budowania kondycji fizycznej; – charakteryzuje wpływ odżywiania na kondycję i warunki fizyczne turysty górskiego, wskazuje produkty spożywcze pożądane w trakcie wycieczki górskiej; – wskazuje przykłady promocji turystyki górskiej wśród dzieci i młodzieży.
Zapoznaje uczestników wycieczek z podstawowymi zasadami udzielania pierwszej pomocy w górach	<ul style="list-style-type: none"> – przedstawia określone w przepisach prawa zasady udzielania pierwszej pomocy; – charakteryzuje podstawowe zasady udzielania pierwszej pomocy; – omawia sposoby postępowania w sytuacjach np. zatrzymania krążenia (NZK), zasląbnienia, zadławienia, urazów kostno-stawowych, zranień, krwotoków, ugryzień, użądleń; – charakteryzuje czynniki wpływające na pracę ratowników w górach – czas dotarcia, warunki pogodowe i obiektywne zagrożenia; – omawia zasady postępowania do czasu przybycia służb ratownictwa górskiego; – omawia sposoby przygotowania improwizowanych środków transportu osób poszkodowanych.
Wzywa pomoc w górach	<ul style="list-style-type: none"> – korzysta z numerów alarmowych i charakteryzuje informacje przekazywane w trakcie zgłoszenia o zdarzeniu (np.: lokalizacja, stan poszkodowanego, warunki pogodowe); – charakteryzuje aplikację „Ratunek”; – wyjaśnia system wzywania pomocy przy użyciu światła oraz dźwięku; – omawia postępowanie w przypadku działania ze śmigłowcem ratunkowym (sygnalizacja gestami).

6. Wymagania dotyczące walidacji i podmiotów przeprowadzających walidację

Metody weryfikacji – analiza dowodów i deklaracji – obejmuje wszystkie zestawy efektów uczenia się (np. uprawnienia kwalifikowanej pierwszej pomocy, kierownika wypożyczalni dzieci i młodzieży, ratownika górskiego, przewodnika górskiego), umożliwia zwolnienie z weryfikacji części lub wszystkich efektów uczenia się. Test teoretyczny – sprawdzenie wiedzy, wymaganej w zestawach 1–3 efektów uczenia się. Konieczne jest ujęcie w teście wykonania pełnej dokumentacji wycieczki górskiej. Dodatkowo może być zastosowana metoda wywiadu swobodnego (rozmowa z komisją walidacyjną). W trakcie opracowania programu, regulaminu, budżetu kandydat wykorzystuje dostarczone materiały.

Zasoby kadrowe – weryfikację przeprowadza komisja złożona z trzech asesorów, w tym przewodniczącego komisji, oraz dwóch członków komisji. Przewodniczącym jest jeden z asesorów. Asesorzy spełniają łącznie następujące warunki (poświadczone umowami, referencjami), przy czym każdy członek komisji walidacyjnej spełnia co najmniej 2 z niżej wymienionych:

- posiada doświadczenie w organizowaniu i prowadzeniu min. 3 szkoleń z zakresu bezpieczeństwa w górach w 3 ostatnich latach, posiada uprawnienia kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz uczestniczył w co najmniej 1 przedsięwzięciu dotyczącym profilaktyki górskiej w roku;
- posiada doświadczenie w zakresie organizacji imprez turystycznych w ostatnich 3 latach;
- jest czynnym przewodnikiem górskim;
- posiada wiedzę z zakresu metod walidacji;
- posiada minimum 3-letnie doświadczenie egzaminacyjne.

Sposób organizacji walidacji oraz warunki organizacyjne – instytucja certyfikująca musi zapewnić na czas trwania egzaminu salę egzaminacyjną spełniającą warunki do przeprowadzenia testu teoretycznego. Sala egzaminacyjna jest wyposażona w stanowiska komputerowe z dostępem do Internetu. Pozostałe wymagane materiały do przeprowadzenia walidacji: mapy, przewodniki, notatniki, przyrządy do pisania, linijka, kalkulator, pakiet danych (charakterystyka grupy, cele wycieczek, termin, czas trwania, forma pobytowa, limit budżetowy), według których przygotowana jest dokumentacja wycieczek.

Identyfikowanie i dokumentowanie

Nie określa się wymogów dla etapu identyfikowania i dokumentowania.

7. Warunki, jakie musi spełniać osoba przystępująca do walidacji

Warunkiem przystąpienia do walidacji jest: ukończone 18 lat, co najmniej 8-godzinny kurs pierwszej pomocy odbyty w ostatnich 2 latach.

8. Termin dokonywania przeglądu kwalifikacji

Nie rzadziej niż raz na 10 lat